

fremført, at han havde stillet sig velvillig overfor dette Andragende fra 56 Beboere paa Frederiksberg med Hensyn til Apotekets Plads, og den højtærede Justitsminister tilføjede, at det var sikkert Folk, som jeg kendte alle. Denne Tilføjelse er jo nu ganske overflødig; den vedrører ikke denne Sag. Det er meget muligt, at jeg kender dem alle, at det er mine Vælgere alle; men dette influerer ikke paa mit Standpunkt i Hovedsagen her. Jeg under med Glæde disse Mennesker det, hvad enten de nu ere interesserede i Bygningen eller i at faa et Apotek i deres Nærhed. Jeg maa her indskyde med Hensyn til, hvad jeg om lidt vil gøre gældende, at jeg ved ikke noget om, at den højtærede Justitsminister i mindste Maade er personlig interesseret. Det er Princippet, jeg holder fast paa. Jeg under selvfølgelig disse Mennesker, at det sker, som de ønske. Men hvad jeg ønsker —, og det stiller jeg tusindfold højere end et saadant Ønskes Opfyldelse —, det er, at man i den højeste Administration holder sig ganske klar af slige private Interessers Opfyldelse. Der er vitterlig en Mistillid i saa Henseende i Befolkningen, og det maa dog være vigtigt at faa Tilliden genoprettet. Den højtærede Justitsminister ved jo meget vel, at det vil være en let Sag at faa mange saadanne Adresser frem med 56 Underskrifter i saa stor en Bydel, gaaende ud paa, om de ikke maa faa Apoteket anbragt et bestemt Sted. Jeg beklager meget, at den højtærede Justitsminister ikke har holdt Administrationen ganske fri for saadanne Hensyn. Thi dette, at Apoteket andetsteds kunde blive dyrere, har ikke noget paa sig. Det er i hvert Tilfælde noget, den højtærede Justitsminister skal holde Justitsministeriet ganske udenfor.

Men saa er der Landbrugslotteriet. Den højtærede Minister gjorde nogle Tilføjelser der i Gaar, idet han sagde, at det var ikke, efter at Sagen var gaaet i Orden, at Spørgsmaalet om Lotteriet kom for. Der havde været Forhandling med Ministeren derom tidligere, inden en endelig Afgørelse blev truffen. Ja, men det vedrører aldeles ikke Kærnen i denne Sag. Kærnen i denne Sag er denne, at der er givet private en Bevilling til et Lotteri, som formentlig udsteder 130,000 Lodsedler her i Landet, en Bevilling, som er given til et i øvrigt fuldstændig hæderligt Selskab, i et fuldstændig hæderligt Øjemed, nemlig til Anlæggelse af en Væddeløbsbane. Men her har jeg gjort for det første den Indvending, at man, da det ikke paa

det Grundlag kan finde Tilslutning i Befolkningen, klistrer det mindre Landbrug paa, og alt det ordner saa Justitsministeren, uden at han — synes det — paa noget som helst Punkt sætter sig i Forbindelse med Landbrugets Ministerium eller dets Organisationer. Det forekommer mig at være noget af det mest besynderlige.

Nu i Gaar Formiddag siger den højtærede Justitsminister, at det er en Fejl af mig, hvis jeg mener at kunne udlede af hans Tale, at en Væddeløbsbane og Fuldblodets Udvikling ved den skulle fremme Avlen af Heste, der bruges i Landbruget, og det siger den højtærede Justitsminister for at vise den Anke tilbage, at han ikke har henvendt sig til Landbrugsministeriet. Men saa komme vi til i Gaar Aftes. I Gaar Aftes, da den højtærede Minister atter berørte dette Punkt, var det ham om at gøre at hævde, at netop „Landbrugslotteriet“ var det eneste rigtige Navn, fordi, sagde han, Banen skal sigte til at give Landbruget Lejlighed til at opdrætte Heste af en vis Art, og dermed mener den højtærede Minister, at det er naturligt, at man kalder dette her for Landbrugslotteriet. Dette er to Betragtninger, som jo ikke hænge sammen.

Men nu er det altsaa saaledes, at vi have faaet et Landbrugslotteri her i Landet, uden at den højtærede Justitsminister har forhandlet med nogen af Landbrugets Organisationer eller Repræsentanter derom. Det forekommer mig at være meget mærkeligt, og jeg maa tilstaa noget utiladeligt. Den højtærede Landbrugsminister er jo dog vistnok bekendt her i Landet for at tage sig meget omhyggeligt af det mindre Landbrugs Udvikling. Jeg kan ikke rigtig forstaa, hvorfor denne Minister nu skal sættes fra Bestillingen, og at Justitsministeren overtager denne, som sagt, uden at forhøre Landbrugets Repræsentanter.

Saa er der endnu dette, at naar der tidligere her paa Rigsdagen har været Tale om Udvidelse af Statens Lotteri, er det ikke gaaet igennem uden stor Modstand her i Folketinget. Der er altsaa nogen Uvillie mod at tilvejebringe Midler, der skulle anvendes til offentlige Formaalets Fremme, ad denne Vej. Men nu gaar Ministeren ganske uden om dette og giver denne Bevilling til Formaal, som, om de paakræve Statens Støtte, da maatte faa denne ad de Veje, jeg tillod mig at angive i mit første Foredrag.

Hvad angaar den bekendte Brevsag, er det jo med nogen Uvillie, at man dis-